

íð ilmandi, og á greinum mínum vaxa svo ávextir, sem eru færðir þér í höll þína."

„Vel gert, þú dyggi þjónn"—sagði furstinn.

Gekk hann svo út á engið og spurði grösín: „Hvað gerið þið?"

Og grösín svöruðu: „Við gefum líf okkar fyrir aðra, svo skepnurnar fái næringu."

„Vel gert, þið dyggu þjónar!"—sagði furstinn.

Þar næst kom hann þar að sem óx lítið gæsablóm. Við það sagði hann: „Hvað hefst þú að?"

„Ekkert! Ekkert!"—svaraði gæsablómið: — „fuglarnir geta ekki notað mig fyrir hreiður sín; eg get ekki veitt nautpeningnum skjól; enga ávexti sendi eg í höll þína, og eg get ekki einu sinni verið til fódurs fyrir skepnurnar. Alt, sem eg get, er að vera eins gott lítið gæsablóm og mér er unt."

En furstinn beygði sig niður og kysti gæsablómið og sagði: „Enginn er betri en þú."

Þýð. K. K. Ó.

Steinninn í veginum.

(Þýtt.)

Það er saga ein um konung nokkurn. Hann fór eina nótt á fætur og velti stórum steini út á veginn. Um morguninn var hann snemma á fótum. Hann langaði til að sjá, hvað fólk gerði við steininn.

Þá sér hann sterkan bónda koma eftir veginum akandi í vagni með tveimur uxum fyrir. Það hefði verið innan handar fyrir hann að standa við og velta steininum úr veginum. En hann fer að eins að vandræðast út af steininum og segir: „Lítið bara á! Hérna liggur þá stór steinn rétt á veginum, og enginn nennir að hafa fyrir því að velta honum burt." Svo ekur hann á stað og lætur steininn vera.

Þá kemr hermaður gangandi, státinn og stæltur. Hann verður ekki var við steininn fyrr en hann rekur í hann fótinn og er nærri dottinn. Hann verður reidur og vonskast út af því, að fólk skuli ekki hafa tek'ð steininn úr veginum. En sjálfur snertir hann ekki hendi sinni við honum, heldur fer leiðar sinnar.

Þá kemur stór hópur af fólki, sem ekur inn í bæinn með vörur sínar. Allir kvörtuðu þeir yfir steininum í veginum, en enginn nenti að hafa fyrir því að velta steininum burt.

Þessu heldur áfram þrjár vikur. Enginn snertir steininn,